

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α λόγια της Αικατερίνης έκαμαν βαθεία εντύπωση στον Παναγαρόλα.

— Έγώ ν' αγαπηθώ! είτε μ' εκ-
πλήξει.

— Μάλιστα, απάντησε η Αικατερίνη. Θ' αγαπηθής από την Άλκιη. Την γνωρίζω καλά. Εγώ αυτήν την κοπέ-
λα. Σήμερα ίσως σ' απορροφεί και
σ' περιφρονεί. Αύριο όμως, όταν θα
παρουσιαστήτε μπροστά της, αμόφυ-
τος και φοβερός θα της φανίτε μεγάλος
οόν θεός και ίσως την ιδίης να πέφτι
στο πόδια σας γονατιστή. Έχετε λοι-
πόν πεποιθήσει στον έαντό σας και μην
απελπίσετε. Φροντίστε μονάχα να φρα-
νατίσετε το λαό και να τον κάμψετε να
έξυπνη! μαυνομένους στους δρόμους.

Έμεις στο μεταξύ θάχουμε λάβει τα μέτρα μας
και θάμιασε έτοιμοι για τη δράση...

— Και πώς θα εκδηλωθής αυτή;

— Ισού. Τα σπύτα των προγραμμαμένων Οδ-
γενότων θα σηματοδοτούν αποβραδύς και το ά-
κόλουθο πρωί θα μεταβληθύν σε στάχτη μαζί
με τους ένοιους των...

— Έκείνος γνωρίζετε που κατοικεί;

— Το σπίτι του θα και, πρώτο-πρώτο. Η δου-
λειά σας θα γίνει, μην ανησυχήτε. Τα πάντα έν γένει είνε κιόλας
έτοιμα. Άκόμα και η μέρα έχει οριστεί.

— Για πότε;

— Για την Κυριακή 24 Αυγούστου, την
έπέτειο του Αγίου Βαρθολομαίου.

— Είμεθα σύμφωνοι, Μεγαλειοτάτη, εί-
πε ο Παναγαρόλα, χαραινώντας τη βασι-
λισσα. Σ'ας αφίνο τώρα και πάω να σκε-
φτώ τι θα πώ στο λαό...

Η Αικατερίνη, καθώς έβγαανε μετά το
τέλος της συνεντεύξεως από το μοναστήρι,
γύρισε προς τη νεαρή σύνοδό της και τη
ρώτησε:

— Δέ με ρωτάς να μάθης τί μου είτε;

Η Άλκιη ντέ Λούξ — γιατί αυτή ήταν
ή σύνοδος της — τράβηξε λιγάκι το πέπλο
της και έδειξε το χλομό και άλλαγμένο
πρόσωπό της.

— Πώς μπορούσα να τομήσω και να
ρωτήσω τη Μεγαλειότητά σας; φηδύσε.

— Μάθε λοιπόν, της είπε η Αικατερίνη,
ψευδομένη άυστολόως, ότι αυτός σέ συγ-
χωρεί. Δεν έχει πειρά τίποτε μαζί σου. Ξέ-
χασε τα πάντα...

— Μεγαλειοτάτη!...

— Ά, όσο για την έπιστολή σου, του
την παρέδωσα και θέλει να σου τη δώσει
ιδιοχείρως. Άλλά δεν είνε αυτό μονάχα.
Θέλει να σέ δη τελείως εύτυχημένη. Θά
δής και το παιδί σου...

Η Άλκιη έτρεψε από τη συγκίνησή της.

Το ακόλουθο βράδυ ο Παναγαρόλα έκα-
με κήρυγμα στην εκκλησία του Αγίου
Γεωμανού, επί παρουσία του Αρχιεπισκό-
που του Παρισιού και καληπληθούς άρροα-
πριού. Το κήρυγμά του αυτό προξένησε
βαθεία εντύπωση στους άρροατάς και άναξωσόνησε άπροσδόκητα τα
καμωμένα πάθη τους.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων κοιμημένη σέ μια σκαπνή γυνά, ά-
κουγε με άγυαλίσια τα φλογερά του λόγια που εφανταίναν τους πα-
σιούς και τους έσπερναν κατά των Ουγενότων, των έχθρών της πί-
στεως και της πατρίδος.

Και το άλλο βράδυ, έντελως άποφασί, το παρδάσχημα του Πα-
ναγαρόλα βρήκε μιμητάς σέ όλους της προσηνύσης, όπου
οι ιεροκήρυκες κατεφέραντο άμεσλίτως έναντίον των έχθρών της βα-
σιλευμένης.

Κατά το έτος 1920 έλαβε χώραν στο Παρίσι ένα θαύμα. Ζούσα τότε
έκει κάποιος Έβραίος, όνόματι 'Ιωνάθαν, ιδιοκτήτης μιας θρασυ-
της επάλλεως που περιτριγυρίζονταν από ψηλά δέντρα και λουδοδία.
Λέγεται λοιπόν, ότι ο 'Ιωνάθαν αυτός, έπειδή μισούσε φοβερά τους
χριστιανούς, έπεισε κάποια φτωχή γυναίκα να του πάη αντίδορο από

την Άγία Τράπεζα.

Μόλις ο άπιστος Έβραίος πήρε το αντίδορο, τυφλωμένος από τη
μανία του, έβγαλε το μαχαίρι του και άρχισε να το τρυπάει ως πού
φάνηζε να τρέχει από αυτό αίμα.

Η γυναίκα που άναίρεσσε παρενοχλούνταν στην παραπάνω σκληρή
και μόλις είδε το θαύμα μετανόησε. Κατελήφθη λοιπόν από τύψεις
συνειδήσεως και έσπευσε να έξομολογήθι το σφάλμα της στον πνευ-
ματικό.

Έν τώ μεταξύ ο φανατικός Έβραίος, έξερσησμένος από τη θέα
του αϊματος, θέλησε να διαλύση το αντίδορο μέσα σέ βρασμένο νερό.
Η ιερουβή όμως πιάει του άπέθι άκαρτη, γιατί ο άγιος άρτος, αντί
να διαλυθής, έμεινε άπείραχτος.

Άμέσως την επομένη ο άγρεός Έβραίος συνελήφθη από τους
χριστιανούς και φυλακίστηκε. Αργότερα καταδικάστηκε σέ θάνατο
και κάπως ζωντανός, κραυγάζοντας πως ήταν άθώος και πως άδικα
τον κατηγορούσαν.

Μετά το θάνατο του 'Ιωνάθαν, η παρουσία του περιήλθε στο μο-
ναστήρι που γειτόνιζε με τα χτήματά του. Κάποιος πιστός καθολικός
μόλις άχτισε μπρός στο σπίτι του Έβραίου μια εκκλησία που έθετο
ρεϊτο διαμνημονεύς.

Κατά την εποχή των γεγονότων που διηγούμεθα, σφώσαν άκόμα
στο άνώφελ της πόρτας του ναού αυτού ή ακόλουθος έπαγραφή:

«Έδώ ο Έβραίος έβρασε το αντίδορο».

Βρισκόμαστε τώρα στο 1572. Κατά το έτος αυτό, στις 17 Αυγού-
στου, συνέβη και δεύτερο θαύμα, το ακόλουθο: Ήταν ήμερα Κυρια-
κή, και έκανε υπερβολική ζέση. Την επομένη θα γινόντουσαν οι γάμοι
του Έρρίκου της Ναβάρρας και της Μαργαρίτας.

Στο εκκλησάκι που μοναστήριού, άπάνω στην Άγία Τράπεζα, εδώ-
ζετο πάντα ή περίφημη χήτρα, μέσα στην οποία ο Έβραίος έπεχεί-
ρησε να βράσι το αντίδορο. Μέσα στο ναό

βρισκόντουσαν αυτή τη στιγμή δυό καλό-
γεροι, ο άδελφός Τζατώ και ο άδελφός
Λουμπέν, οι όποιοι φύλαγαν τη θαυματουργή
χήτρα μισοκρυπταμένοι άτ τη βαρεία
θερμοκρασία.

Σέ μια στιγμή ο άδελφός Λουμπέν έρ-
ριξε στη χήτρα λίγο νερό από ένα κανάτι,
λέγοντας δήθεν στ' άσπεία:

— Γούστο θάχε να ξαναγίνι το θαύμα
της Κανά και να μεταβληθής το νερό σέ
κρασί...

Ο δεύτερος μοναχός σπρώθηκε τότε,
κτύπησε μέσα στη χήτρα και ξεφώνησε
συγκλημένος:

— Θαύμα!... Θαύμα!...

Άμέσως έτρεξαν στο ναό όλοι οι μο-
ναχοί και το θαύμα έπιστοποιήθη έπιση-
μως, μ' όλο που ο άδελφός Λουμπέν είχε
άπατήσει το συνάδελφό του αδειάζοντας
μέσα στη χήτρα όχι νερό, αλλά καθαρό
κρασί.

Έπακολούθησε παράκλησις και δοξολο-
γία, και στο τέλος πήραν τη χήτρα και
βγήσαν με ψαλμοδίες στους δρόμους. Ο
λαός μόλις άκουσε την καθονοκρασία και
έμεινε στην είδηση, άρχισε να κραυγάζει:

— Θαύμα! Θαύμα! Σημάδι θεϊκό! Θά-
νατος στους Ουγενότους! Ζήτω ή εκκλησία!

Ζήτω ο Γκύζης! Κάτω οι κάρτετικοί!

Καθώς θα καταλαβαίνι ο άναγνώστης,
ότι αυτά ήταν σκόπημα για να έξεγειρουν
τόν όχλο κατά των Ουγενότων, οι όποιοι
διέτρεχαν τον έρχαστο των κληδόνων.

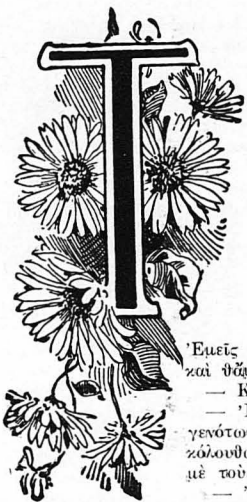
Ένώ λοιπόν οι μοναχοί κι' ο λαός γύ-
ριζαν στους δρόμους ψέλνοντας και καταρώντας τους Ουγενότους,
ο Ζαν ντέ Παρνταγιάν κι' ο Κόλινς ντέ Μαργηλά έβάδίζαν πλάι-
πλάι στο π'σω μέρος του ναού πήχε γίνει το θαύμα, συνομιλούντες.

Ο Θεόδοτος έπρεπε μεγάλη έμπιστοσύνη προς τον Παρνταγιάν
και είχε παραβάλει χάρη του φίλου του την υπόσχεσή του προς την
Αικατερίνη, να μη φανερώση δηλαδή την ήμερα, την ώρα και τον
τόπο της τελέσεως των γάμων του.

Μη μπορώντας να κρύψι λοιπόν την εύτυχία και τη χαρά του
από τον άδελφό του φίλο, που έμπιστεύτηκε ότι κατά τα μεσάνυχτα
της άλλης μέρας θα γινόνταν σύγγος της Άλκιης.

Η ώρα της τελέσεως του μυστηρίου φάνηκε κάποιος παραδόξη
στον Παρνταγιάν. Μα ο Μαργηλάς του έξηγήσε ότι οι γάμοι θα γι-
νόντουσαν τα μεσάνυχτα, άκριβώς επειδή ήθελε να κρύψι την εύ-
τυχία του από τους περιέργους.

— Δεν πιστεύω ωστόσο, φίλε μου, παρατήρησε ο Παρνταγιάν,
να σου διέφυγε ή περίεργη σύμπτωση ότι την αληθινή σου μητέρα τη

Άκούμπησε σ' έναν τοίχο, κατάχλωμη και βουθή...

βοήρες άκρωτός τη στιγμή που πέθανε ή άλλη, ή θατή...

— Τί έννοεις μ' αυτό; φώναξε ό Μαριγιάν άνατηρόντας.
— Έννοώ ότι όσο ζούσε ή 'Ιωάννα ντ' Άλμπρετ, ή Αικατερίνη των Μεδίκων δειχνόταν άπέναντί σου σαν θηρίο. Από τη στιγμή όμως που πέθανε ή άτυχη βασίλισσα της Ναβάρρας, ή βασιλομήτωρ της Γαλλίας άρχισε νά σου φανερώνη άγάπη καί στοργή.

— Όμοιολόγ, φίλε μου, ότι ή συμπεριφορά αυτή μου είχε διαφύγει, είπε ό Μαριγιάν, φέρνοντας τό χέρι του στό μέτωπο. Μιά όμως και μου τό αναφέρεις εσύ, αυτό είνε ένας λόγος περισσότερο γιά νά μέ πείσει ότι ή εύτυχία μου ξεπεράσει κάθε μου προσδοκία.

— Δέν μου διηγήθηκες ποτέ τις λεπτομέρειες του θανάτου της δυστυχισμένης βασίλισσας της Ναβάρρας... είπε ό Παρνταγιάν, ύστερ' από μικρή σιωπή.

— Τί χρειάζεται; Είνε τόσο θλιβερός αυτός ή άνομηήσεις! Προτέ μου δέν θά ξεχάσω τη μεγάλη λύπη που έδειξε ή βασιλομήτωρ, όταν ή 'Ιωάννα ντ' Άλμπρετ κατελήφθη από τη θανάση, κοίσι... Άκούστηκε σ' έναν τοίχο κατόχλων, μακριά άπ' όλους τους άλλους κα' άπόμεινε βουβή άρεστή ώρα...

— Όποτε πιστεύεις πως ή βασίλισσα της Ναβάρρας πέθανε από φυσικό θάνατο; ρώτησε ό Παρνταγιάν τό φίλο του.

— Ό Μαριγιάν άνατήθηκε κα' άμέσως επρόσθεσε:

— Ναι, και συ λοιπόν ότι δολοφονήθηκε; Ποιός ξέρει... 'Η βασίλισσά μας είχε πολλούς έχθρούς. Τη στιγμή της άγωνίας της ζήτησε νά πάη ό γιός της κοντά της. Όλοι όμως οι άλλοι τότε άποσυνθήκαμε. Δέν ξέρω αν ήταν άνωγο ή αλήθεια. Μου φαίνεται όμως ότι, άκουμπώντας στην πόρτα του δωματίου της έτοιμοθάνατης, άκουσα την άτυχη βασίλισσα νά λέη: «Παιδί μου, πεθαίνω δολοφονημένη! Έσύ όμως νά χάνης τόν άνήξερο... Άλλοιώς θά βρής την ίδια τύχη μέ μένα... Πρόσχε καλή, Έρρίκ!...». Δέν είμαι βέβαιος αν τά λόγια αυτά τ' άκουσα μέ

τ' αυτιά μου ή τάπασα μέ τη φωνασία μου. Καί όμως, όταν ό Έρρίκος βγήκε από τό δωμάτιο της μητέρας του, νόμισα πως είδα στο πρόσωπό του τόν ίδιο τρόμο που είχα διαρκεί πριν από λίγα λεπτά και στην όψη του Άμδρoσίου Παρρέ. Ό Παρρέ δηλαδή, άφού εξήρασε την άρρώστια, έγινε κάτοχος καί κωνώντας τό κεφάλι του φώναζε: «Πάει παιδί... Κάθε γιαιερικό είνε περιττό...». Τέλος ό Έρρίκος μάς κάλεσε όλους στο δωμάτιο, όπου ή 'Ιωάννα ντ' Άλμπρετ βρακάταν άκόμα στη ζωή... 'Η βασίλισσα γύρισε τότε στο γιό της καί του είπε: «Μην κλάς, παιδί μου! Έίσος εγώ είμαι ή πιο εύτυχημένη άπ' όλους σας...». Σήκωσε κατόπιν τό βλέμμα της, που τό σκεπάζε καώλος τό σκεπτικό πέπλο του θανάτου, καί κόνταξε γιά σερνή φορά τους εύγενείς που ήσαν μαζεμένους γύρω της κα' έλαχαν άκουμπάμενοι από κρεβάτι της. Άλημπνόντα θά μου μείνουν ή τελευταία της λόγια στο καίσαρο Κολιν: «Κύριε ναύαρχε, εύθης ύστερ' από τό γάμο του Έρρίκου, είνε ανάγκη νά φύγετε από τό Παρίσι καί νά φροντίσετε νά συγκεντρώσετε όλες σας τις δυνάμεις... Όχι γιατί διαπιστώ πως τόν ξεάδελφό μου Κάρολο, αλλά γιατί πρέπει νάμιασε έτοιμοι γιά κάθε ένδεχόμενο... Σεις, κύριε ναύαρχε, θά έχετε τη γενική διοίκηση... Γιε μου, σέ εύλογώ!... Καί σεις, Άγρίππη ντ' Ουβιν, που κατέχετε την έπιστήμη καί τη σοφία, θά διατηρήσετε ός μελλοντικές γενές καθετί που είδατε. Χαίρετε όλοι: οι εύγενείς, οι τόσο συνετοί σπής σκέψεις, οι τόσο τολμηροί στους πολέμους. Νά έχετε πεποίθηση στην θεστική νίκη καί στην επικράτεια των άρχων μας. 'Η ύπόθεσι που αναλάβατε νά υπερασπιστήτε έχει μεγάλη σημασία, αποβλέπει στο συμφέρον όλόκληρης της άνθρωπότητας... Χαίρετε όλοι καί γιά πάντα...».

... Σ' αυτά τά λόγια της έτοιμοθάνατης βασίλισσας, εξακολούθησε νά διηγείται ό Μαριγιάν, κανένας δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει τό δάκρυα καί τους λυγμούς. Σέ μία στιγμή, ή 'Ιωάννα μέ προσκάλεσε μέ τό βλέμμα της νά πλησιάσω. Υάκουσα τρικλίζοντας άπ' τη λύπη μου καί γονάτισα πλάι στο γιό της, σέ τρόπο που τό κεφάλι μου άγγιζε σχεδόν τό κεφάλι της σερτής άνάσσης. 'Η 'Ιωάννα ντ' Άλμπρετ, μόλις άντελήφθη πως ήμωνα κοντά της, γύρισε, παρ' όλη την άγνία της, προς τό μέρος μου καί μου είπε:

— Πρόσχε, παιδί μου... Πρόσχε...

Πρέπει νά γνωρίζεις...

Καί σταμάτησε... Τί ήθελε τάχα νά μου πη προτού ξεψυχήσει; Ά, ποτέ, ποτέ δέν θά τό μάθω, γιατί σέ λίγο ή βασίλισσα έπαψε νά μιλάη. Προσταυόσε νά μου μιλήσει, αλλά δέν μπορούσε.

(Άκολουθεϊ)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιατί δέν κρύωνε ό άλαφροντμένος Γασκώνας. Μιά ήρωική άπάντησις. "Ως έχει που φτάνει ό "Ηλιος!... Ό διάβολος κα' οι δικαστικοί. 'Η αίτια του θερμού. Τό ντύσιμο του Κορνιλιού. Βασιλεύς καί επίσκοπος. Μιά έξυπνη άπάντησις κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιά μέρα ό Λουδοβίκος ΙΑ'. είδε έναν εύγενή Γασκώνο της Αύλης του νά φορή μιιά λεπτή θερμή στολή, ένν έκανε παγωνιά, καί τόν ρώτησε:

— Πώς μπορείτε κα' ύποφέρετε τό κρύο μέ τόσο έλαφρά ρούχα;

— Εγώ μ' όλα τά φορέματα που βαστώ άπάνω μου, έχω παγώσει...

— Μεγαλειότατε, άπάντησε ό Γασκώνας, αν κάνετε ό,τι κα' εγώ δέν θά κρυώνω...

— Καί τί κάνετε σεις;

— Άπλούστατα, φορώ όλα τ' άπυρόφορά μου... άποκάτω!

Ό στρατηγός Κόμης ντ' Άνκουρ, τις παραμονές μιας έπαικνδύνου πολεμικής επεξεύρησης, έλεγε στον Γασκώνο άξιωματικό Λαγκέρ:

— Ό βασιλεύς έδωσε διαταγή νά έπιτεθοίμε κατά των έχθρων. Θ' αρχίσουμε την εισβολή από τη νήσο της Άγίας Μαργαρίτας. Νομίζετε ότι μπορείτε νά προχωρήσετε ως εκεί μαζί μέ πούς άντρες σας;

— Στρατηγέ μου, προτού σας άπαντήσω, θά σας άπειθύνω μιιά ερώτησις: Μπορεί ό "Ηλιος νά φτάσει ως αυτό τό νησί;

— Βεβαίωτα!

— Έ, τότε μην άμυβώλετε ότι καί τό σύνταγμα μου θά φτάσει...

Καί ό ήρωϊκός Λαγκέρ εξέπληρωσε πραγματικά τό λόγο του.

Κάποιος Εισαγγελεύς θέλοντας κάποτε νά πειράξη τόν περιφημο ένορκήτοκα καί συγγραφέα Σουίφτ, τόν ρώτησε:

— Άν τύγανε νά είχαν ό κληρικοί ποτέ δίκα μέ τό Διάβολο, ποιος άπ' τους δύο φρονεύτε ότι θά κέρδιζε;

— Ό Διάβολος, άνομφιτόλως, άποκρίθηκε μ' έτοιμότητα ό Σουίφτ, γιατί αυτός θάχε μέ τό μέρος του όλους πούς... δικαστικούς!...

Κάποτε παίζόταν στο Παρίσι ένα μετωπικό δράμα καί οι θεαταί έξεδήλωναν την άποδοκιμασία τους κατά τρόπο θορυβώδη.

Τότε ό διευθυντής της Άστυνομίας, που παρεννοκόταν στο θέατρο γιά την τήρησι της τάξεως, κατέβηκε στην πλατεία καί άπειθύνοντας προς τους παραξίαν, τους είπε:

— Μπορώ νά μάθω, σας παρακαλώ, ποιά είνε ή αίτια του θορύβου σας;

— Νάην, κύριε διευθυντά! φώναξαν όλοι μαζί κα' έδειξαν σ' ένα θεωρείο τό συγγραφέα του δράματος.

Ό μέγας δραματικός ποιητής της Γαλλίας Κορνήλιος παρομολούσε πολύ τό ντύσιμό του καί έβγαυε έξω ντυμένος όπως - όπως. Όταν τέλος κάποιος φίλος του θέλησε νά του κάμη σχετικές παρατηρήσεις, ό άθάνατος δραματουργός του άπάντησε:

— Μήπως έσα είμαι λιγώτερο... Κορνήλιος;...

Ό Λουδοβίκος ΙΑ'. συνάντησε μιιά μέρα στον περίπατό του τόν επίσκοπο της Σάρτη, ό οποίος γύριζε καθάβια σ' ένα άλλογο πολυτελέστατα στολισμένο.

— Οι άρχιεπίσκοποι, που είπε ό βασιλεύς, γιά νά τόν πειράξη, δέν έταξείδευαν άλλοτε κατ' αυτόν τόν τρόπο.

— Ναί, Μεγαλειότατε, άπάντησε ό επίσκοπος, αλλά εκείνη την εποχή καί οι βασιλείς ήσαν... άπόλοι ποσολήπτες!...

Ό σοφός Βίας έταξείδευε κάποτε μαζί μέ μερικους άνθητικούς καί διεφθαρμένους νέους. Όταν σέ λίγο πλάωσσε φοβερή θαλασσοταραχή, μερικαί άπ' αυτούς άρχισαν νά έπικαλούνται τό θεό της θαλάσσης Ποσειδών.

— Σωτάστε, διατυχημένοι! τους έσυμβούλεψε ό σοφός συνταξιδιώτης των. Γιατί αν ό Ποσειδών μάθει πως είστε εδώ, θά μάζ τινίξη, άσφαώς όλους!...

